

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه پیشرو شماره ۴۲

۱۱ مارچ ۲۰۱۲

فدرالیست ها،

تجزیه افغانستان را مگر به خواب ببینند

فدرالیزم به نظامی گفته می شود که مسؤلین امور در سیاست ها و فعالیت های داخلی خود مستقل و آزاد بوده و دارای هویت مستقل فرهنگی، اجتماعی می باشند. این نوع نظام ها صلاحیت برگزاری انتخابات پارلمانی و شوراهای شهری را دارا می باشد و بالاخره نظام های فدرالی صاحب قوای مقننه، قضائیه و اجرائیه مستقل می باشند؛ اما در سیاست های خارجی از دولت مرکزی پیروی نموده، از پول واحد استفاده کرده و قوای نظامی واحد برای دفاع از مرزهای آن در کل کشور آماده دفاع است. در این نظام ها از قانون واحد که به نام قانون اساسی یاد می شود، اطاعت صورت گرفته و بودجه عمومی سالانه خود را از دولت مرکزی به دست آورده و در چارچوب آن می توانند در محدوده صلاحیت های خود، مصارف داخلی خود را تنظیم نمایند.

اتحاد بین ایالت ها نه بر مبنای جبر و فشار، بلکه با رضایت و نظر به ضرورت صورت گرفته و تلاش می شود تا ایالت ها با مساعی مشترک نیازهای اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی، علمی و غیره را تکافو نموده و با اتحاد و اتفاق در مقابل هجوم و تجاوز همسایه ها و بیگانگان و دست درازی امپریالیست ها مقابله و مبارزه نمایند.

طرح فدرالیزم در کشور ما بعد از لشکرکشی اشغالگران امریکائی و متحدان آن زیر نام «مبارزه علیه تروریسم و القاعده» توسط عده ای از انسان های معلوم الحال که زندگی سیاه سیاسی آنان برای توده های تحت ستم و فقیر ما اظهر من الشمس است، سر زبان ها گردید. این عده که تعداد شان در ابتداء از انگشتان یک دست بیشتر نبود، به کمک مالی و همکاری تخنیکی بداران خارجی خود توانستند در جریان ده سال گذشته عده ای از مردم ما را به سراب ببرند و با نشان دادن باغ های سرخ و سبز و با این استدلال که با روی کار آمدن نظام فدرالی، افغانستان گل و گلزار می گردد و نقطه پایان بر مشکلات و مصیبت های مردم گذاشته می شود، گلو دریدند، سیمینارها برگزار نمودند، میزگردها برگزار کردند تا «حقانیت» نظام فدرالی را به اثبات برسانند، اما غافل از این که شعارهای میان تهی و عاری از واقعیت آنان در شرایطی که کشور ما در خون غوطه می زند درد و رنج تا مغز استخوان مردم را می سوزاند، نه تنها به جانی نرسیده که حتی طراحان این نظام بین مردم ما به تجزیه طلبان شهرت یافتند.

تجاوز سوسیال امپریالیزم شوروی، جنگ های تنظیمی، امارت قرون وسطائی طالبی و هجوم وحشیانه غربی ها، افغانستان را به یکی از بحرانی ترین کشورهای جهان مبدل نموده است. دهه گذشته فاجعه انسانی را در کشور ما به شدت افزایش داده است، با سرازیر شدن ملیاردها دالر به نام «کمک» خطرناکترین شکاف طبقاتی بین اکثریت توده های زحمتکش و فقیر جامعه ما و اقلیت کوچک سرمایه داران و انگل ها به وجود آورده است؛ بیشتر از ۹ میلیون انسان زیر خط فقر زندگی می کند، ۶۰ درصد نیروی کار کشور بیکار است و روزانه صدها نفر برای پیدا کردن شاقه ترین کارها به کشورهای ایران و پاکستان فرار می کنند. فساد گسترده اداری، گسترش روز افزون تن فروشی، جنایت های فجیع و وحشیانه نیروهای نظامی امریکا و متحدان آن، بی حرمتی به اجساد کشته شده افغان ها و تجاوز به اطفال از سوی نظامیان اشغالگر، دزدی، قتل، اختطاف، حملات انتحاری، قاچاق مواد مخدر، حاکمیت اقتصاد مافیائی، وابستگی های رنگارنگ سیاسی و اقتصادی به خارجی ها و شغل «شریف» جاسوسی از جمله عواملی است که افغانستان را با گذشت هر روز به سوی تباهی می کشاند.

در چنین شرایطی، گلو پارگی و تبلیغ برای نظام فدرالی در افغانستان جز دامن زدن به بحران های موجود و تجزیه افغانستان به لقمه های کوچک برای بلعیدن آسانتر آن از سوی همسایه های طماع و «جامعه جهانی» چیز دیگری بوده نمی تواند. سازمان های جاسوسی منطقه مخصوصاً اطلاعات ایران و آی اس آی پاکستان تلاش دارند که روند فدرالیزم (تجزیه) را بیشتر از پیش توسط دست پرورده های خود تسریع نمایند تا با قطعه قطعه نمودن افغانستان، بهتر بتوانند به امیال شوم و دیرینه خود دست یابند.

فدرالیست ها باید بدانند که مردمان این سرزمین و این آب و خاک را قرن ها زندگی در کنار هم در صلح و دوستی چنان با هم گره زده است که هیچ جاسوس و خابنی نمی تواند آنان را به این سادگی از یک دیگر جدا سازد و افغانستان ویرانه را به سوی تجزیه سوق دهد. وضعیت موجود را نه فدرالیزم تغییر داده می تواند و نه «دموکراسی» خونین امریکائی. تا زمانی که نظام مردمی، آزادیخواه و مستقل از هر نوع وابستگی به خارجی ها در کشور به وجود نیاید و نیروهای مترقی و پیشاهنگ زحمتکشان قدرت را به دست نگیرند و تا زمانی که دست خارجی ها، وطنفروشان داخلی، جنایتکاران سه دهه اخیر و غلامان حلقه به گوش کشورها از افغانستان کوتاه نگردد، نه تنها وضعیت رقتبار و جهنمی مردم ما بهبود نمی یابد، بلکه هر روز بر درد، رنج، فقر، بیچارگی و بدبختی آنان افزوده خواهد شد.